

Implement diferent

Ja fa gairebé un any que faig la ciutat (Girona), i n'he tingut bé prou per adonar-me que la gent és diferent, simplement diferent; al principi em penjava que eren tots muts; es veu aquí per saludar o dir quatre paraules a algú ja hi ha d'haver un cert grau de confiança, i el ma broma està reservat exclusivament a amics de tota la vida. Moltes persones i tan poques paraules, sorolls de cotxes, televisors totes hores, balcons buits, mides fixes a terra i una certa ansietat que reté l'aire i nega la comunicació. Potser per vosaltres això és normal, però el meu codi de comportament m'obliga a dir "bon dia", a conversar amb desconeixuts i a arrencar-vos una rialla d'aquests llavis tan tensos, ja sigui amb un *bona nit* a les dotze del migdia o amb un *bon Nadal* a ple mes de juny; d'altra banda, el meu codi també m'obliga a demanar-vos disculpes per si us heu ferit els sentiments, per si he estat generalitzat massa, ja que de vegades no podeu ser tots com us heu descrit, per haver-vos fet perdre aquests cinc minuts que us heu obligat a retocar l'agenda o pel fet d'ésser simplement diferents. / JORDI CAROL i SABRIÀ. Calvell (Baix Empordà).

La campanar de Caldes

Amb motiu d'haver passat uns dies a Caldes de Malavella vaig tenir ocasió d'admirar el magnífic monument de la seva església parroquial i d'informar-me que de l'antiga església dedicada a sant Esteve, del segle XI, en queden només els absis i les naus interiors. L'església ofereix dos aspectes arquitectònics ben diferenciats: en la part posterior apareixen els tres impressionants absis romànics i el campanar de torre quadrada, mentre que la façana se'ns presenta força empobrida i sense cap valor notable.

Aquesta torre quadrada fa la impressió que és més vella del que

realment és. Més que una torre de campanar sembla una torre de defensa. És força matussera i ofereix un aspecte una mica deixat, perquè en les juntes de les seves pedres hi han nascut herbes i blets de paret.

Comentant el tema de l'estat del campanar em van explicar una història sorprenent. Diu que ja fa temps un paleta del poble es va oferir a netejar d'herbes la torre i rejuntar les pedres. No modificaria per res les velles parets i no es produiria cap problema. El Sr. Rector va reunir la Junta del Consell Pastoral Parroquial,

per parlar-ne, i amb molt bon criteri es va considerar oportú posar-ho en coneixement del Bisbat. Es veu que des del Bisbat es va comunicar que no hi havia cap inconvenient però que, abans, tramitessin el corresponent permís municipal d'obres. Es van iniciar els tràmits amb l'Ajuntament perquè concedís la llicència d'obres, i la corporació va requerir, com és natural, la presentació de la corresponent instància i, al mateix temps, que s'adjuntés un projecte de les obres a realitzar. Aquesta documentació era imprescindible per aconseguir l'autorització d'Ur-

banisme. Aleshores algú va dir que tractant-se d'unes obres en un monument certament important, paral·lelament s'hauria de notificar el projecte a la delegació de Cultura i Patrimoni. La delegació va interpretar que els de Caldes el que volien era una subvenció i va manifestar que les assignacions estaven esgotades: tot anava a la restauració del monestir de Sant Pere de Rodes. Al final es va decidir tirar pel dret i netejar la torre del campanar, sense més *collonades*, però... no fou pas possible. En aquell punt intervingueren els ecologistes, que van ma-

nifestar que el que es volia fer era una obra contra natura, i tenint en compte la seva transcendència, proposaven reclamar l'opinió de la població, i que el millor seria fer-ho per mitjà d'un referèndum. I així estan les coses...

Bé, això no sé pas si va passar a Caldes. Però podria passar a Caldes, a Pals, a Peratallada, a Besalú, a Viladamat i a un llarg etcètera de poblacions monumentals de les nostres comarques, que suen sang cada vegada que s'atreveixen a proposar alguna millora. / SALVADOR SALA BALAGUER. Girona (Gironès).

Trobada a Cogolls

El 31 de maig els fills de Cogolls que hi havíem viscut molts anys vàrem viure una jornada joiosa i festiva: ens vàrem reunir per primera vegada al poble. Quina alegria!, alguns de nosaltres feia 40 o 50 anys que no ens vèiem. Sovint se sentia aquesta conversa: «Tu qui ets?» «No em coneixes? Sóc fulano» «Oh! quants anys, des que anàvem a escola, quants fills tens?». Més d'un confessava que tot i els temps difícils que ens tocà viure, havíem passat una infància i una joventut totalment felices. Mentre dinàvem sota els arbres entre sol i ombra i els ocells picotejaven al voltant nostre i ens alegraven amb les seves melodies, ens venien a la memòria vells records d'aquells temps viscuts en plena natura.

Al matí la celebració de l'Eucaristia va ser molt emotiva, la nostra tan estimada parròquia tornava a estar plena i també ens recordava boniques festes.

Que deu tenir aquell petit racónet que molts de nosaltres sentim tanta enyorança?

Voldria felicitar els organitzadors pel bon encert i la bona marxa de la festa. Gràcies pel vostre treball i per la vostra responsabilitat, l'organització va ser perfecta. Fins l'any vinent si Déu vol. / PAQUITA XARLES i ARNAU. Girona (Gironès).

Els textos tramesos a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritat els que no excedeixin de 20 ratlles mecanografiades. L'autor ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI i l'assaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses, i el de resumir-les quan ho consideri oportú.

LA PUNXA D'EN JAP

